

Tập 1

- Tránh ra ...
- Nè ... cô ơi coi chừng té .
- Tránh ra, làm ơn ... tránh ra .
- Trời ơi ... chuyện gì vậy không biết nữa .

Những người hiếu kỳ xung quanh nhìn theo cô gái đang cố gắng len lỏi trong đám đông, với dòng nước mắt giàn giụa và tiếng hét khan thống thiết . Họ lắc đầu . Chuyện gì vậy nhỉ?

- Tránh ra! Làm ơn nhường đường giúp tôi ... làm ơn .

Rất nhiều đôi mắt cảm thông nhìn theo . Có lẽ họ đã có chung một suy nghĩ về cô gái đó.

- Chị ơi ! Chị cho em hỏi ... chuyến bay Việt Nam - Hồng Kông ... đã ... đã cất cánh ... chưa vậy chị ?

Người tiếp viên ngược nhìn cô gái :

- Vâng, còn năm phút nữa sẽ cất cánh đó ạ .
- Xin chị ... xem giúp ... có ... có tên Lâm Bảo Khanh ... không ạ ! Híc ... nhanh ... nhanh ... giúp em .
- Không thưa cô .

Tia hy vọng mong manh trong đôi mắt đỏ hoe vụt tắt, thay vào đó là một áng mây đen buồn bã, một khung trời mùa thu ảm đạm .

Tất cả mọi thứ xung quanh không còn ảnh hưởng gì đến cô gái nữa, cô bước đi như một cái máy không hồn .

Trước mặt em là hố sâu vực thẳm Là bóng đêm dày đặc nỗi mong chờ .

Em yêu anh mãi đến không ngờ .

Sao chưa trọn đường tình thì chia hai lối rẽ .

Hai lối mộng anh đi em ở .

Có vui không khi quyết định chia rời ?

Hồn tôi bởi lòng đau thoi thóp nhịp .

Của con tim... không chịu đập sai lời ...

Tại sao anh lại ra đi, anh nói thật sao . Em không ngờ những lời hôm qua lại là những lời thật của lòng anh . Anh thật tàn nhẫn, anh không còn thương em ... híc ... híc .

Không sự thật không như thế ... Anh chỉ gạt em thôi ... anh gạt em thôi .

Anh đùa giỡn ... đúng rồi . Nhiều lần ... anh ... anh cũng đùa giỡn như thế ... phải rồi .

Cô đưa mắt nhìn quanh . Anh chỉ ở gần đây thôi, anh đang trốn ở đâu đó .

Một dáng người đàn ông đi ngang qua làm cô hốt hoảng, một tia hy vọng mạnh mẽ lóe lên .

Cô vụt dậy chụp lấy tay người đàn ông vui mừng khôn xiết .

- Bảo Khanh ! Cuối cùng em đã tìm gặp anh rồi ... em gặp anh rồi ... Em không cho anh đi nữa .

- Xin lỗi ... cô ... cô đã làm người rồi .

Người đàn ông đẩy cô ra lắc đầu .

Cô vẫn ngoan cố thiết tha :

- Anh ... anh đừng bỏ em mà .

- Cô ... cô buông tôi ra đi .

Cô ôm chầm lấy người đàn ông không một chút ngần ngại .

- Không em sẽ không rời xa anh nữa .

- Cô kia ! Cô buông chồng tôi ra coi . Trời ơi ! Làm cái gì vậy hả ?

Một tiếng hét lớn làm mọi người phải tập trung chú ý .

- Nè, anh làm cái gì mà đứng ngây ra cho cô ta ôm vậy hả ? Thích lắm hay sao ? Hừ ! Còn cô nữa, hết chuyện làm rồi phải không ? Đi ôm chồng của người khác, bộ bị thất tình hả ? Tránh ra !

Bị cái xô quá mạnh, cô gái té xuống nền đau nhói .

- Híc ... híc ... Không ... đừng bỏ em .

Một bước chân nặng nề không kém gì cô gái chen vào đám đông và dừng trước mặt cô . Một tiếng thở dài kèm theo ánh mắt u buồn, anh ta nhìn cô gái .

- Trời ơi ! Em làm cho tôi đau khổ quá ! Em lìa xa tôi có phải tốt hơn không ?

Bảo Khanh ơi, mà làm cái quái gì vậy ? Đã quyết định ra đi sao không dứt khoát . Mà lưu luyến làm gì một tình yêu không đoạn cuối ... nói đúng hơn, mà đang lạc loài giữa cơn biển của tình yêu .

Tình yêu là gì ở kẻ nhân gian có lý giải được chăng ? Sự cay đắng, ngọt bùi, người vào tuyệt vọng .

Ta đang tuyệt vọng ư? Không ! Ta đang tìm kiếm một bóng dáng vô hình trong dĩ vãng, ta đang cố gắng tìm một khoảng trời mới mà nơi đó có được sự bình yên .

Em đó ư ? Em đau khổ tuyệt vọng là sự thật chăng ? Hay chỉ là một phút nhất thời khi đánh mất một thứ gì vô giá, em lừa dối tôi cả trên cuộc đời và trong tình cảm . Hối hận chăng, hay đang đóng một vở kịch ?

Nhìn em thế kia tôi đau lòng lắm .

Như có một cảm giác thân quen đang hiện hữu, cô gái ngược đôi mắt nhòa lệ nhìn quanh.

Điều xa lạ, chẳng ai quen biết, nhưng ... Đôi mắt cô chột ánh lên tia hạnh phúc ... Anh đang đứng kia, trước mặt cô và nhìn cô tha thiết .

Cô vụt dậy ôm chầm lấy anh . Cô sợ rằng anh sẽ bay mất đi, đang biết đi như một cái bóng . Nhưng không, cô đã cảm nhận được sự nồng nàn trong hơi thở phả lên mái tóc của cô .

Cô nhắm mắt, mong chờ một vòng tay ấm áp, để cô có thể ngất ngây trong men nồng của hạnh phúc . Nhưng không, một cảm giác lạnh lẽo trống vắng lan khắp người cô . Anh vẫn đứng yên lặng .

Cô nhìn anh . Đôi mắt anh giờ đây sao xa vắng quá, nó không còn là một đám sao hạnh phúc của đời cô .

Cô lại gục đầu vào ngực anh . Cô muốn tìm lại hơi ấm của ngày xưa .

- Bích Tiên ! Em hãy về đi !

Một câu nói vang vào trong tiềm thức của cô như một tiếng chuông . Cô đau nhói khắp lòng . Tại sao anh lại thốt nên những lời cay đắng đó ?

Là gì đây ? Những lời yêu thương anh đã nói đâu rồi .

Một cái đẩy vai trân trọng như của một người bạn làm cô trở về thực tại :

- Anh đã quyết định rồi, em đừng như thế nữa . Hãy quay về mà tìm lấy hạnh phúc của riêng em !

- Anh Bảo Khanh cúi đầu, một cảm giác nghèn nghẹn thật là đau .

- Khi anh quyết định, lòng anh đã tan nát hết rồi . Một sự ra đi là biện pháp giải quyết tốt nhất của cả hai ta .

Bích Tiên hét lên, cô bấu chặt tay anh :

- Anh không còn yêu em . Em không tin . Anh chỉ gạt em thôi . Một tình yêu không thể ào phai mờ và quên lãng như thế .

- Tình yêu của anh vẫn còn đó, nhưng nó đã ngủ yên và có lẽ sẽ chẳng bao giờ thức dậy nữa .

- Anh đừng đùa ! Em đau khổ lắm ... anh biết không ? Tình yêu anh giành cho em mệnh mông và bao la quá, em muốn được tiếp tục ngập lặn trong đó, để cảm nhận cuộc sống và hương vị tình yêu .

- Thôi em ạ . Dù thế nào, điều chúng ta chia tay là sự thật . Tiếc nuối càng gây đau khổ thêm chẳng lợi ích gì .

- Nhưng em vẫn còn tha thiết yêu anh . Em không thể quên anh, không thể quên những lời yêu thương êm đềm mà anh từng trao gửi . Anh đừng đi ! Đó chỉ là một sự hiểu lầm mà người có lỗi chính là em . Em xin lỗi ... em xin lỗi ...

Bảo Khanh lặng người đi . Anh nhìn người yêu đang thổn thức . Tại sao em lại nói ra những lời này, có muộn màng không chứ ? Lúc anh đang cần, đang chờ đợi mỗi morn, em chẳng chịu nói ra . Giờ đây mọi sự đã kết thúc rồi, em định lục tìm lại quá khứ ư ?

Đẩy cô ra, anh nhìn thẳng vào mắt cô giọng anh lạnh băng dù tim anh đang đau khổ .

- Quyết định của anh chưa chắc đã là một sai lầm . Em sẽ tìm được một hạnh phúc khác thì không có anh bên anh . Cha mẹ em sẽ vui và ... anh cũng sẽ vui .

- Một lời nói đau thắt tim em mà anh cũng nói được hay sao ? Em đã nhận lỗi rồi mà .

Mắt cô long lanh nhìn anh, tận đáy lòng cô dâng lên một cảm xúc mạnh mẽ .

- Em sẽ chẳng còn thiết sống nữa khi anh bỏ em ra đi .

- Em đừng suy nghĩ khờ dại, tương lai đang chờ em phía trước .

- Tương lai là gì chứ ? Em ... em chẳng còn mục đích sống nếu mất anh .

Lòng anh dậy sáng, một tình yêu mà anh vun đắp bấy lâu nay đang thức dậy . Nhưng ... anh không thể . Anh sẽ chẳng có một kết cuộc tốt đẹp như đang nghĩ tới . Thà rằng đau khổ phút đầu rồi sẽ thoi thóp sống, còn hơn là đau nhói suốt cả đời .

- Người ngã rồi sẽ đứng dậy để mà bước tiếp, đoạn đường còn dài ngại gì gặp gian nan . Em sẽ đứng dậy nổi trong cuộc sống cho dù đã mất anh .

- Không ! Cho dù ngã rồi đứng dậy đi được tiếp, nhưng anh có biết không, nó sẽ để lại một vết thương, vết thương đó sẽ gọi lại nỗi đau đón về sau .

- Em hãy suy nghĩ và bình tĩnh lại đi ! Một tình yêu tạm bợ mà em dành cho anh có cao thượng đến như vậy hay không ? Anh không chấp nhận làm một con rối nữa . Cho dù đau khổ, sự xa em là một quyết định đúng đắn của đời anh .

- Anh ... hic ... hic...

"Chúng tôi xin thông báo: chuyến bay Việt Nam - Hồng Kông đang chuẩn bị cất cánh, yêu cầu tất cả hành khách bước vào phòng cách ly để lên máy bay . Chúng tôi xin nhắc lại ..."

Bích Tiên hốt hoảng cô níu lấy tay anh .

- Anh đừng đi mà, em van anh . Anh hãy hiểu cho em, hiểu cho tình yêu của em . Em yêu anh thật lòng chứ không giả dối .

Xách vali lên tay, Bảo Khanh dần nén cơn đau anh cụp mắt .

- Xin lỗi em .

- Không ... Anh Khanh ...

Nhìn anh bước đi mà cô đau xé ruột . Anh lại trừng phạt cô nặng thế sao ?

"Vắng anh, em biết làm chi nữa ...

Chỉ yêu và biết anh thôi ...

Nguyện yêu anh, yêu cả cuộc đời ..."

Lời bên tai anh làm anh giật mình, một cảm giác trống vắng ghê sợ len vào ngõ ngách hồn anh . Anh run nhẹ người .

Cổ dạn yên lòng bước đi, anh cắn chặt răng để không còn nghĩ tiếp nữa . Anh sợ ...

"Chúc anh hạnh phúc . Ngày trở về nhớ tặng vài cành hoa trắng cho em ... vĩnh biệt" .

Lại thoáng bên tai câu nói ấy ? anh run chân . Bước đi của anh như dậm lại . Không ! Nếu quay lại sẽ thất bại, sẽ không từ bỏ được . Đành lòng thôi ... chỉ đau khổ . Cần cố gắng bước đi . Nhưng ...

Rít ... kết ... kết ...

Tiếng rít xe ghê rợn làm tất cả mọi người đều giật mình quay lại . Riêng anh một nỗi sợ một niềm mất mát bám lấy anh .

Anh quya lại, vừa kịp lúc đôi mắt anh đang nhìn người từ từ ngã quỵ . Bích Tiên nằm sóng soài trên đường, đôi mắt cô khép lại, hai giọt lệ lăn dài .

- Bích Tiên ...

Tiếng gào của anh lạc lõng và chơi vơi quá .

Tiếng bước chân của anh dồn dập và nặng nề .

- Trời ơi ! Tại sao lại như thế ? Anh thật khốn nạn mà .

Bế tốt người yêu trên tay anh chỉ còn biết chạy .

Tiếng còn hú ... cùng chữ thập màu đỏ Khuất dần trong bóng đêm dày đặc ánh đèn đủ màu của thành phố lung linh .

- Nè nhỏ ! Nhanh lên một tí coi . Trời ơi ! Trễ giờ mất rồi .

Nhìn vẻ mặt nhăn nhó như khi ăn ớt của bạn, Huyền Sang bật cười giòn . Cô ngã lăn cả ra giường .

- Hí hí ... Đã bảo lâu rồi, mà đừng có nhăn . Nhăn nhiều quá giống khi mẹ lắm .

Thúy Diễm lừ mắt :

- Kệ tao ! Mà mà còn ở đó làm nhảm là tao cho cuộc bộ đấy .

- Xì ! Tao đi xe đạp .

- Từ đây mà đạp đến đó khỏi cần dự tiệc, mà cũng no rồi .

Huyền Sang trợn mắt :

- Trời ! Vậy thì đi xe ôm .

- Ha ha ... Còn tiền không, mà bà đạt chẳng vậy "mẹ" ?

- Nè, đừng coi thường tao nha! Tao lấy đòla quăng vô mặt mà bây giờ .

- Quăng đi cưng ! Càng nhiều càng tốt .

- Xin lỗi nha, tao hông có ngu .

Chợt nhìn vào chiếc áo của bạn, Thúy Diễm hét :

- Nè, mà mặc bộ đồ này hả ?

Huyền Sang trở mắt :

- Ủa . Có sao không ?

- Cho tao xin đi . Trời ơi ! Làm như đi rước dâu hông bằng ... đây chỉ bữa tiệc sinh nhật.

- Sinh nhật thì sinh nhật chứ ! Bộ sinh nhật thì cấm người ta mặc áo dài sao ?

- Thì ... thì tao đồng ý, nhưng mà thấy nó sao ấy . Thôi, thay ra mặt bộ đầm còn lại của tao đi .

Huyền Sang buồn buồn :

- Tao biết, với bộ đồ này sẽ gây mất mặt của mà .

Cô đưa món quà cho bạn :

- Vậy mà thay thay tao tặng quà này cho Bích Lệ đi và nói với nó là tao bận không đến được .

Thúy Diễm ngần ngừ, cô lí nhí :

- Xin lỗi, tao chẳng có ý gì đâu . Tao chỉ ... tao chỉ ... nhưng mà mà mặc áo dài rất đẹp . Cứ mặc đi, không sao đâu . Hông chừng mà sẽ là người nổi bật nhất bữa tiệc thì sao ? Nè, đừng giận nha !

Vuốt vạt áo dài, Huyền Sang tâm sự :

- Đây là chiếc áo dài tao tự kiếm tiền may được, nó là bộ mới và đẹp nhất của tao cho nên.

- OK . Không có gì nữa ... tao đồng ý . Mau vào chải đầu lại đi .

Nhìn bạn khuất vào trong mà cô buồn thay cho số phận bạn mình .

Từ một tiểu thư, đài các, sang trọng, bước đi luôn có người đưa đón, muốn có gì thì có nấy, vậy mà giờ đây lại trở nên trắng tay một cách vô lý như thế, việc gì cũng thua kém bạn bè .

Cô thật khâm phục bạn . Bị một cú sốc như thế lại vượt qua được mà sống thật ngoan cường, mới chết người đấy chứ .

Chuyện đời ai có ngờ đâu, chỉ trong một ngày cũng có thể thay đổi số phận của một con người .

- Đi nào, xong rồi .

Quay nhìn bạn, Thúy Diễm vỗ tay, kêu lên :

- Ái chà ! Được đấy . Mày xõa tóc trông rất đẹp ... sợ còn vượt hẳn Kim Hê Sun .

- Tao không biết, nhưng mà tao sợ xuất hiện chốn đông người tao sẽ nổi tiếng hơn cô ấy .

Nghe bạn "chảnh" mà Thúy Diễm phải dùng mình . Cô gật đầu .

- Đúng, đúng . Nhưng mà chị Hai à ! Làm ơn thay giúp em đôi dép lười làm đó đi, không thôi sẽ ảnh hưởng đến thần tượng đấy .

Quay nhìn đôi dép đã mòn lép xẹp, Huyền Sang phá lên cười . Cô dí nó vào bạn .

- Mày coi chừng đất ăn hiếp tao là tao cho ăn "dao lam" .

Lôi một chiếc hộp màu đen trong góc giường ra cô chu mỏ thổi lớp bụi bám trên hộp .

- Ôi ... chu choa ơi ! Vật gì mà mày giấu kỹ vậy ?

Không trả lời bạn, Huyền Sang mở cái hộp ra .

- Trời ... đôi giày đẹp quá ! Nhỏ này xấu nha, mua giày mà đem giấu, định hổng cho tao mượn chứ gì ?

- Đừng nghĩ xấu cho tao, đây là đôi giày lúc trước của tao đó .

- Tại sao giờ này mới lấy nó ra mang ?

- Tao không muốn nhớ lại chuyện cũ .

- Tao xin lỗi .

Huyền Sang mang chúng xỏ chân vào đôi giày rồi đứng lên nheo mắt .

- Lỗi gì đâu, tao suy nghĩ kỹ rồi . Hiện tại là hiện tại, còn quá khứ, không nên gộp chung nó lại với nhau .

- Hoan hô ! Biết suy nghĩ thế là tốt đó cưng . Đi thôi !

- Ừ . Nhưng mà ...

- Còn chuyện gì ?

Thúy Diễm nhìn bạn lạ lẫm .

- Mày cho tao mượn thôi son môi một tí xem ! Đôi mắt đang hí của Thúy Diễm đột nhiên mở to đến thẳng cạnh, cô lấp mắt .

- Cái ... cái gì ? Mày ... mày hôm nay muốn ...

- Hồng cho thì thôi chứ .
- Được ... được thôi . Chẳng qua tao thấy bất ngờ .

Mở túi xách lấy thỏi son cho bạn, Thúy Diễm vẫn không tin : "Hôm nay chắc thời tiết thay đổi " .

Quay nhìn Huyền Sang chúm chím đôi môi .

- Thế nào nhỏ, tao có thích hợp với nó không ?

Một đôi môi hồng đang dẫu ra, một đôi mắt to đang chờ đớp một khuôn mặt đẹp ngây thơ .

- Phải tao là con trai thì tuyệt biết mấy .
- Vậy là sao ?
- Thì nhào tới hôn màm chứ làm cái gì .
- Con quỷ ! Chọc tao hả .
- Thiệt mà, màm trông đẹp lắm . Nói nghe, nhân dịp này tìm một chàn gnào đi, lo lắng cho màm .
- Dựa vào người khác ư ? Tao không quen, một bài học đã làm cho tao nhớ đời rồi .
- Thôi, hồng nói nữa, mau đi đi . Trễ giờ là gặm xương đó, hôm nay tao hồng có nấu cơm .
- Hừ !
- Dừng lại ... dừng lại ! Tới rồi .

Thúy diễm nhe răng cười khi thấy khách đông quá xá, có lẽ cô cố che lấp cái vẻ lúng túng .

Riêng Huyền Sang thì chẳng có một cảm giác chi cả . Ôi ! Nói hồng phải chảnh chứ lúc cô mười bảy tuổi đã bắt đầu tham dự những buổi tiệc như vậy rồi . Lúc đó, cô hạnh phúc và vui sướng lắm . Còn bây giờ ...

Hất ngược mái tóc ra sau, cô nói nhanh vào tai bạn :

- Vào gọi xe đi, tao vào trước à .

Thúy Diễm gật đầu rồi quẹo theo hướng tay chỉ của nhân viên nhà hàng . Bỗng nhiên tay cô đập xe theo phản xạ tự nhiên .

- Anh ơi ! Đây là lối ra cơ mà .

Chàng trai trẻ, giật mình lúng túng :

- A ... ơ ... xin lỗi, cô đi lối này .

Thì ra, anh chàng lo mãi nhìn theo dáng thướt tha của Huyền Sang nên đưa tay lộn địa chỉ .

Vào trong gian phòng rộng lung linh màu sắc, nơi đó đã có rất đông người nên không khí rất sôi động, bước chân của cô nhẹ tênh điềm tĩnh, đôi mắt sáng mở to tìm kiếm .

Những đôi mắt bắt đầu chiếu tia Laser, mới đầu thì nhìn phớt qua rồi ra vẻ chán nản, thất vọng . Nhưng khi kịp "rửa" lại đôi mắt một lần nữa thì mãi mê và chăm chú, kể cả các chàng đang tán các bạn gái cũng phải ngưng mẩu chuyện đang phô trương, mà chết trân .

Không nhìn sao được, một dáng thướt tha mềm mại với mái tóc chải suôn ngang vai óng ả .

Các cô, các bà thì chề môi ganh tị, dè bĩu:

- Xời ơi ! Giờ này mà còn "áo" với "dài" cỡ lố hết biết .

Các phái nam thì khác:

- Này, một bông hoa lạc lõng đó nghe .

Không vướng bận một điều gì, Huyền Sang tiến đến bên chiếc bàn khuất trong một chậu hoa cảnh, cô vén áo dài ngồi vào đấy rồi tự nhiên vén tóc để một bên vai .

Nhìn thấy bạn bước vào, cô giơ tay lên ra dấu .

Thúy Diễm bước nhanh lại cười :

- Có run hông ? Tao run quá hà .

- Làm gì mà phải run chứ ? Mình đến đây là khách mời đảng hoàng chứ có đi chui đâu .

- Biết là vậy, nhưng chỗ này đông người .

- Đông thì sao ? Người ta ăn thịt mày hả ?

- Thịt tao thì họ không ăn, nhưng với mày thì có đó, cô hoa hậu ạ .

Đưa mắt quan sát xung quanh, nhìn thấy Bích Lệ đang ở đảng kia, Thúy Diễm kéo tay bạn:

- Nè, gặp chủ nhân trước cái đã .

Đi theo bạn, cô vô tư không biết là mình đang là trung tâm chú ý của mọi người chỉ vì ... chiếc áo dài thôi .

- Bích Lệ !

Quay nhìn hai bạn, Bích Lệ bật cười tươi . Cô hôn gió :

- Xin chào . Sao đến trễ thế ? Tui định hổng chờ phần cho hai người .

- Sorry nha . Tụi này phải tan sở làm mới đến đây được .

- Trời ! Mày chưa chịu nghỉ làm ở cái chỗ quái quỷ đó sao ?

Huyền Sang cười mỉm :

- Nếu nghỉ thì tụi này lấy gì mà sống ? Hổng lẽ phải đi ăn xin người ta ?

Bích Lệ nhăn mặt, vì cô không muốn gây với bạn trong hôm nay .

- Mình chỉ quan tâm thể thôi mà . Nào, chúng ta vào bàn ngồi đi !

Thúy Diễm chìa gói quà ra :

- Happy Birthday . Tụi này chúc bạn luôn trẻ đẹp và được nhiều hạnh phúc trong cuộc sống .

- Thank you nhiều nha . Ôi, gói quà đẹp quá ! Đây chắc là sản phẩm của Huyền Sang phải không ? Nhìn là biết ngay .

- Có chi đâu, mình biết là cậu thích nên ra sức một tí đó mà .

- Bởi vậy, mình mới xem bạn là tri kỷ chứ . Ai như "ả" kia tối ngày gây phiền phức .

- Ê ! Mi nói ta đó hả ? Hừ ! Uổng công ta nhọc nhằn bôn ba qua mấy cái chợ, ba bốn cái siêu thị, năm tiệm sách mua quà cho mi .

- Trời trời, coi "mê" kể kia ! Đúng là cháu của Tào Tháo mà .

- Kệ tui .

Huyền Sang nháy mắt :

- Đừng chọc giận nó Lệ ơi ! Nó giận lên là ăn dữ lắm đó .

- Được thôi . Nếu cô ta ăn hết thức ăn trên bàn này, thì mình sẽ bái phục .

- Hừ ! Dám thách thức ta hả ?

Thúy Diễm sấn tới làm Bích Lệ hoảng hốt vì sợ cú thọc léc của bạn .

- Nè, đừng nha ! Hôm nay tha cho mình đi .

- OK . Hôm khác xử mi .

- Thôi, thôi ! Lại bàn để nhập tiệc đi, đứng đây hoài hổng gợn người ta chú ý hả .

Ngồi xuống ghế, Thúy Diễm nhìn quan:

- Ủa ! Hình như bàn này chưa có ai ngồi thì phải ?

- Có liền .

Bích Lệ quay vào trong vổ tay, lập tức ba người đàn ông xuất hiện, họ thật đẹp trai và chững chạc . Bước lại gần bàn, một người trong số họ nháy mắt với Bích Lệ .

- Thế nào cô em, định giới thiệu anh với ai đây ? Nhưng mà anh nói trước nha ... anh không chịu mấy cô nàng nhõng nhẽo đâu đấy .

- Anh đừng lo, kỳ này em cho anh gặp La sát xứ Sơn Đông .

- Í ẹ ! Chắc anh phải đi may áo giáp mặc quá .

Bích Lệ chìa tay :

- Xin giới thiệu với các bạn, đây là Nhật Long, anh Hai của mình, anh mới du học ở nước ngoài về . Còn đây là Petter Hoàng và Jimmi Dũng, bạn của anh Hai .

Nhật Long giơ tay ra hiệu chào mọi người . Đôi mắt anh liếc nhìn xung quanh rồi dừng lại nơi "cô gái" mặc áo dài ngồi ra vẻ chẳng để ý gì đến anh .

Nhìn theo anh trai, Bích Lệ bật cười :

- Ô ! Xin lỗi, đây là Huyền Sang bạn của em, còn kể bên là Thúy Diễm cũng là bạn .

Huyền Sang à ? Cái tên nghe khá mơ mộng đấy . Nhưng mà hình như con người mang tính lạnh lùng và vô cảm .

Đôi mắt mở to đầy sát khí quay nhìn anh, đôi môi cong dẫu lên .

- Cám ơn, anh nhận xét khá đúng về con người của tôi đấy, nhưng chỉ khá thôi chứ chưa giỏi, anh hiểu rồi chứ ?

Thấy một cô gái bắt càn, chỉ liếc một cái để "chửi" chứ chẳng thèm đếm xỉa gì tới nét đẹp trai phong độ cuốn hút của mình, anh thích lắm . Lại một tính cách và nét đẹp cổ điển cuốn hút anh đây .

- Thế thì thật buồn quá ! Từ nào đến giờ, tôi làm chuyện gì cũng xuất sắc cả, hôm nay lại tuột xuống khá thật là ê mặt .

Trề môi một cái ra vẻ khinh thường, Huyền Sang bóp chát ngay :

- Đừng tưởng du học ở nước ngoài là hơn người khác ! Chẳng qua là con ếch, trong giếng vừa được may mắn nhảy ra ngoài nhìn trời rộng mà thôi .

- Ôi chà ! Một gáo nước lạnh đây .

- Không, nước nóng đấy ! Vậy mới dễ tỉnh táo chứ .

Ôi ! Đôi mắt to, mái tóc xõa ngang vai, đôi môi con gợn gậy cho anh một cảm giác là lạ sao ấy .

Bích Lệ can ngăn :

- Cho em xin đi anh Hai ạ . Bạn em đó, anh mà cãi một hồi là nó bắt nhất không cho bảo lãnh đó .

- Anh thích lắm .

Huyền Sang quay mặt :

- À ... dư hơi .

Jimmi Dũng nhìn Huyền Sang cười :

- Tôi không ngờ trong buổi tiệc trang hoàng long lẫy hôm nay, giữa thành phố hiện đại thế này lại xuất hiện một nàng tiên mỹ miều với nét đẹp áo dài Việt Nam ...

Tôi rất thích thú .

Petter Hoàng cũng gật đầu :

- Đúng vậy . Nếu cô không chê, chúng tôi xin phép được làm bạn với cô . Cô đồng ý chứ ?

Huyền Sang vén tóc lên, cô nhoẻn miệng cười tươi :

- Rất cảm ơn hai anh . Nhưng có lẽ chúng ta chỉ có duyên gặp mặt thôi, còn duyên làm bạn thì chưa phải lúc .

- Ô ! Cô rất vui tính . Nhất định là có duyên lần sau mà .

- Vâng mong là vậy .

Một nụ cười thôi, ôi chà, cũng đủ làm cho Nhật Long ngây ngất . Anh đứng lặng nhìn Huyền Sang . Trời ơi, sao cô ta lại có duyên thế nhỉ ? Một nụ cười dễ thương và lời cuốn đến nỗi làm lòng anh xao xuyến .

- Này, anh Long ngồi đi chứ, làm gì mà thần thơ vậy ?

- À ... ờ ...

Bích Lệ vỗ tay :

- Hay quá ! Buổi tiệc hôm nay thật là đáng nhớ . Mình hy vọng sẽ là chiếc cầu nối giúp những người hữu tình xích lại gần nhau .

Thúy Diễm xoa tay, cô xoay vòng đôi mắt :

- Nào, nhập tiệc đi chứ ! Tôi đói lắm rồi đó .

Jimmi Dũng hưởng ứng :

- Đúng rồi, đúng rồi . Tôi hoàn toàn tán thành ý kiến của bạn này .